

Svajonų
ROMANAI

MEILĖS ILANKA | 2

BARBARA DUNLOP

*Pagaliau tave
radau*

Knygute.lt

Barbara Dunlop

**PAGALIAU
TAVE RADAU**

Trijų knygų serija
“Meilės įlanka”
Antra knyga

Versta iš Barbara Dunlop,
Twelve Nights of Temptation, 2017

© Barbara Dunlop, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0506-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Stiprus beldimas į duris prikėlė Tašą Lovel iš miego. Buvo vidurnaktis, o ji savo kambaryje Viskio įlankos jachtų prieplaukos būstinėje užsnūdo kiek mažiau nei prieš valandą.

- Taša? - prieplaukos savininko Meto Emersono balsas sudrebino visą jos esybę, ypač todėl, kad Tašai šis vyras jau spėjo prisisapnuoti.

- Kas nutiko? - šūktelėjo Taša ir susivokė, kad Metas dar nėra girdėjęs jos tokios užkimusios. - Ką?! - dar garsiau riktelėjo lipdama iš lovos.

Nors šiaurės vakarų Ramiojo vandenyno pakrantėje gana šilta, vis dėlto buvo gruodis, pats šventinio sezono įkarštis. Aštuonių korpusų prieplaukos būstinė buvo pastatyta dar aštuntajame dešimtmetyje.

- Prie Tairi, Oregone, sugedo *Orkos kryptis*.

- Kas? - nuogomis pėdomis palietusi šaltas grindis paklausė Taša. Jai toptelėjo, kad tai kvailas klausimas. Turtingas, rafinuotas Metas Emersonas, ko gero, neskiria generatoriaus nuo purkštuvo.

Praverusi duris, Taša išvydo vyrą, regėtą nepadoriame sapne.

- Sugedo variklis. Kapitonas Džonsonas pranešė, kad jie išmetė inkarą užutėkyje.

Prasta žinia. Beveik prieš dvi savaites Taša pradėjo dirbti vyriausiąja prieplaukos mechanike, tačiau prieš ją paaukštindamas Emersonas dvejojo. Aišku, jis pelnytai apkaltino Tašą, kad ji nepastebėjo *Orkos krypties* gedimo ir nenumatė, kad jachta gana sena ir gali netikėtai sugesti.

- Prieš jiems išplaukiant, jachtą apžiūrėjau, - Taša žinojo, kad nuomos verslas jūmonei labai svarbus.

Orkos kryptis - tai devyniasdešimties pėdų ilgio valtis, antra pagal dydį prieplaukoje. Šį kartą ją išsinuomojo Hansas Rainstedas, įtakingas Miuncheno verslininkas. Metas skyrė daug laiko ir pastangų įsitvirtinti Europos rinkoje, o Hansas buvo vienas pirmųjų svarbiųjų jo klientų. Viskio įlankos prieplaukai mažiausiai reikia, kad Rainstedų šeimos išvyka sužlugtų.

Taša čiupo nuo kėdės atlošo storus raudonus marškinius ir užsivilko juos ant naktinių baltinių. Ant flanelinių šortukų užsimovė storas darbinės kelnes ir užsisegė užtrauktuką.

Metas stebėjo, kaip Taša ant supintų plaukų užsimaukšlino kepurę. Vos per trisdešimt sekundžių ji apsimovė kojines ir apsiavė batus.

- Viskas? - paklausė Metas.

- Ką? - nesuprato Taša.

- Pasiruošusi?

Taša nužvelgė save, tada apsidairė blausiai apšviestame miegamajame.

- Taip. - Tai, ką daugelis moterų nešiojasi rankinėje, Taša laikė darbinių kelnių kišenėse.

Metas kažkodėl kreivai šyptelėjo.

- Tada pirmyn.

- Kas juokinga? - nė per žingsnį neatsilikdama nuo Meto paklausė ji.

- Nieko.

Jie žingsniavo mediniu pėsčiųjų taku į Viskio įlankos prieplauką.

- Tu juokiesi, - neatlyžo Taša.

- Ne.

- Juokiesi iš manęs, - nejaugi ką tik pakilusi iš lovos ji atrodė taip blogai? Taša pasitrynė akis, kilstelėjusi kepurę išlygino plaukus ir stengėsi neprarasti sveikos nuovokos.

- Šypsaisi. Tai ne tas pats.

- Aš tave pralinksminau, - Taša to nemėgo. Ji

pageidavo, kad žmonės, ypač vyrai, *juolab* - viršininkas, laikytų ją rimta.

- Sužavėjai mane.

- Kad greitai apsirengiau?

- Pareigingumu.

Taša nesumojo, ką atsakyti. Metas nenorėjo jos įžeisti kaip moters... galbūt...

Ji nutarė patylėti.

Jie praėjo pro keletą jachtų.

- Kuo plauksime? - paklausė Taša.

- *Montės garbe*.

Atsakymas nustebino. *Montės garbė* - didžiausia prielaukos jachta, šimto penkiolikos pėdų ilgio, pernai atnaujinta pagal aukščiausius standartus. Buvo visiškai aišku, ką Metas ruošiasi daryti.

- Manai, kad mums prireiks pakeisti *Orkos kryptį*? - Taša mieliau plauktų paprasčiausia valtele. *Montės garbė* sudegins neįtikėtinais daug degalų. - Kad ir kas nutiko, didelė tikimybė, kad man pavyks jachtą pataisyti.

- O jei ne?

- Ką sakė kapitonas? - Taša nebuvo pasiruošusi pripažinti nesėkmės net neiškėlusį kojos iš prielaukos.

- Kad jachta sustojo.

Labai mažai žinių.

- Staiga? - pasitikslino Taša. - O gal tik pradėjo lėčiau plaukti? Gal jis girdėjo kokį ypatingą garsą, užuodė kvapą? Gal pakilo dūmai?

- Neklausiau.

- O turėjai.

Metas kreivai dirstelėjo į Taša. Ji suprato, kad peržengė ribą. Juk šis vyras - jos viršininkas.

- Manau, kad plaukti *Montés garbe* - tai švaistyti degalus, - aiškino ji. - Jei man pavyks greitai pataisyti jachtą, sutaupysime plaukdami paprasta valtimi.

- Mes nė nebandysime greitai pataisyti *Orkos krypties*. Kol tu remontuosi, aš persodinsiu keleivius į kitą jachtą.

Taša nenorėjo net galvoti, kad dėl jos aplaidumo įmonė patirs didžiulių nuostolių.

- Gal man pačiai pasikalbėti su kapitonu?

- Taša, aš nenusiteikęs kvailioti, - Metas surinko kodą ir pravėrė prieplaukos vartus.

- Ir nenoriu kvailioti. Siūlau gerai viską apgalvoti. Per valandą *Montés garbė* sudegina šimtus litrų degalų.

- Man svarbiausia gerai aptarnauti klientus.
- Labai jau brangu.
- Taip.

Metas kalbėjo ramiai, todėl Taša nesuprato, ar jis pyksta.

Ji mielai grįžtų į sapną, iš kurio pabudo. Sapne Metas buvo toks nuostabus. Jiedu gulėjo šalia vienas kito, jis juokavo, glostydamas jos plaukus ir bučiuodamas ją į lūpas.

Tai jau ne. Nedera apie tai galvoti. Sapnas neturi nieko bendro su tikraisiais jos troškimais.

- Noriu, kad Hansas Rainstedas į Vokietiją grįžtų laimingas, - tęsė Metas. - Kad jis visiems draugams ir verslo partneriams pasakotų apie lūkesčius pranokusias paslaugas, nors netikėtai ir kilo nesklandumų. Nesvarbu, ar jachta bus sutaisyta per penkias minutes, ar per penkias valandas. Jachta sugedo, todėl jiems suteiksime geresnę transporto priemonę. Klientams tai patinka. Taip patinka, kad jie pamirš priežastį, dėl kurios teko taip padaryti.

Taša pripažino, kad tai logiška. Brangu, bet išties sumanu.

Metas dėl svarbaus kliento pasiryžęs išleisti krūvas pinigų. Jei šioje situacijoje paaiškėtų,

kad Taša ko nors deramai neįvertino, ant jos kristų juoda dėmė.

Netrukus jie pasiekė mola, prie kurio buvo prišvartuota *Montés garbė*. Vienas prieplaukos darbuotojas jau triūsė denyje, o kitas stovėdamas ant molo ruošė jachtą išplaukti.

- Kiek turime degalų? - Metas kreipėsi į jaunuolį denyje.

- Tris tūkstančius galonų.

- Užteks, - peržengdamas tiltelį ir lipdamas į pagrindinį denį, nusprendė Metas.

Taša nusekė iš paskos. Sudūzgė *Montés garbės* dyzelinis variklis.

- Ar mano įrankių dėžė kur nors čia? - paklausė ji.

- Padėjome ją į sandėlį.

- Ačiū, - žengdama su Metu per denį, ji galvojo apie *Orkos krypties* variklį. Gal ji pamiršo prijungti kokį nors diržą arba žarną? Taša buvo įsitikinusi, kad viską patikrino. Bet atmintis juk gali ir apgauti.

- Galbūt tik nutrūko diržas, - spėliojo Taša.

- Būtų puiku, - Metas nuėjo į jachtos valdymo būdelę, o ji nusekė iš paskos.

Taša troško viską išsiaiškinti. Valdymo būdelėje ji radijo ryšiu kreipėsi į sugedusios jachtos

kapitoną.

- *Orkos kryptis?* Čia *Montés garbė*. Kapitone, kur šiuo metu esate?

Kol Taša kalbino kapitoną, Metas pravėrė būdelės langą ir įsakė įgulos nariams pasirošti išplaukti.

Taša dar kartą spustelėjo radijo ryšio mygtuką.

- Nagi, *Orkos kryptie*, kur esi?

Netrukus didžiulė jachta išplaukė iš priplaukos.

* * **

Metas žinojo, kad plaukdamas *Montés garbe* smarkiai rizikavo, nors galėjo pasirinkti paprasčiausią gelbėjimo valtį. Bet kol kas atrodė, kad tai – geras žingsnis. Maždaug po dviejų valandų net Tašai teko pripažinti, kad greitai jachtos sutaisyti nepavyks. Kapitono ji paprašė išsamiai papasakoti apie gedimo eigą: garsus, kvapus, šviesų blykčiojimą. Taša taip pat paprašė pakviesti denio darbininką, kad šis smulkiai nupasakotų, kas įvyko.

Metą sužavėjo Tašos kruopštumas ir metodiškas požiūris į darbą. Galiausiai ji padarė išvadą, kad variklį privalo patikrinti pati. Taigi artimiausias tris valandas nebus galima nieko

padaryti - tik visu greičiu plaukti Tairi kryptimi.

Akivaizdu, kad Taša kaltino tik pati save.

Net jei paaiškės, kad dėl gedimo kalta ji, dar ne pasaulio pabaiga. Juk nežinia, kas tiksliai nutiko. Kaltų ieškoti dar per anksti.

- Bent trumpam prigulk, - patarė Metas.

Taša atrodė pavargusi. Nebūtina abiem per naktį nemiegoti.

- Man viskas gerai, - ji kilstelėjo smakrą ir pro būdelės langą pažvelgė į žvaigždėtą naktinį dangų.

Tolumoje švietė neryškios lempelės, buvo matyti tik keli laivai. *Montés garbės* navigacijos sistema ir elektroniniai jūrlapiai veikė kuo puikiausiai. Metas galėjo vairuoti jachtą viena ranka.

- Tau nereikia su manimi pasilikti.

- O tau nereikia manęs lepinti.

- Taša, nieko nereikia man įrodinėti, - Metas žinojo, kad ji labai didžiuojasi darbu ir kad po paaukštinimo yra pasiryžusi plušėti dar uoliau. Šiaip ar taip, darbo sutartyje nenumatyta, kad Taša naktimis turėtų nemiegoti.

- Aš ir nesistengiu nieko įrodyti. O tu ar miegojai? Gal bent prigulsi?

- Nereikia, - Metas žinojo, kad Taša sugebėtų vairuoti jachtą, tačiau palikęs visą darbą jai vienai jaustų didžiulę kaltę.

- Nebūtina abiem visą naktį būdrauti, - nepasidavė Taša.

- Mano pasimatymas baigėsi gana anksti. Šiek tiek nusūdau.

Metas ką tik išsiskyrė, todėl su bičiuliu Tidžėjumi Baueriu nusprendė dažniau lankytis Olimpijos aukštuomenės rateliuose. Draugai kone vertė vienas kitą dažniau bendrauti su naujais žmonėmis. Bičiuliai sutikdavo daug gražių moterų, tačiau Meto nė viena iš jų neturkė, net ir ta, kurią šįvakar buvo pakvietęs į pasimatymą. Jis anksti grįžo namo, internetu nupirko keletą Kalėdų dovanėlių dukterėčioms ir pusbroliams, o tada išsidrėbė ant sofos.

- Neprivalai atvirauti apie pasimatymus, - mestelėjo Taša.

- Nėra ko atvirauti.

- Oi, vadinasi, nieko gero, - Tašos balsas sušvelnėjo. Dabar ji lyg juokavo. - Laikas greičiau bėga pasakojant įdomias istorijas.

- Atleisk, - jautriai atsakė Metas. - Norėčiau, kad su manimi būtų linksmiau. O kaip tu? - pasiteiravo jis.

Metą staiga pagavo neįtikėtinas smalsumas. Ar Taša turi vaikiną? Ar ji vaikšto į pasimatymus? Jachtų prielaukoje Taša visada atrodė rimta ir pasitempusi, todėl jis ją laikė tik gera darbuotoja, ir tiek.

- O ką aš? - nusistebėjo Taša.

- Ar kur nors išeini?

- Pavyzdžiui, kur?

- Na, kur nors. Į pasimatymą. Pavakarieniauti, pašokti...

Taša garsiai nusijuokė.

- Ar tai reiškia, kad neišeini?

- Būtent.

- Kodėl? - Metas išties degė smalsumu. Taša vilki paprastus marškinius ir mūvi darbines kelnes, bet gal po šia kauke slepiasi nuostabių kūno formų moteris. - Nemėgsti gražiai apsirengti? O gal išvis to nedarai?

Metas stengėsi prisiminti, ar yra matęs Tašą su stilingais moteriškais drabužiais. Kažin ar taip buvo - jei būtų regėjęs ką nors panašaus, kaipmat atgautų atmintį.

Pasimuisčiusi sukamojoje kėdėje Taša pažvelgė į Metą....